

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1582/2556

นางนงลักษณ์ รัชดาธนวัฒน์โจทก์ นางสุภัทรา จำนวน โดยนายประพัฒน์พงษ์ ผาทอง ผู้จัดการมรดก ผู้เข้าเป็นคู่ความแทนจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 236

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำสั่งศาลอุทธรณ์ภาค 5 อันจะเป็นที่สุดตาม ป.วิ.พ. มาตรา 236 นั้น หมายความว่า คำสั่งนั้นเป็นคำสั่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย คดีนี้เป็นคดีมีทุนทรัพย์ตามราคาที่ฝากขาย คือ 150,000 บาท เมื่อโจทก์ยื่นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับอุทธรณ์ของโจทก์ลงบัลลังก์วันที่ 11 มกราคม 2553 ทั้งฉบับโดยสั่งรับอุทธรณ์ปัญหาข้อเท็จจริงตามอุทธรณ์โจทก์ข้อ 2.1 และสั่งรับอุทธรณ์ปัญหาข้อกฎหมายตามอุทธรณ์โจทก์ข้อ 2.2 ต่อมาวันที่ 5 มีนาคม 2553 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งเดิมที่สั่งรับอุทธรณ์ของโจทก์โดยอ้างว่าอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งฉบับเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อคดีนี้เป็นคดีฟ้องขับไล่ออกจากอสังหาริมทรัพย์ ค่าเช่าเดือนละไม่เกิน 4,000 บาท จึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์อุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์โจทก์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามอุทธรณ์โจทก์ข้อ 2.1 จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายและไม่เป็นที่สุดตามบทกฎหมายดังกล่าวศาลอุทธรณ์ภาค 5 ย่อมมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวและมีคำสั่งรับอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามอุทธรณ์โจทก์ข้อ 2.1 ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยพร้อมบริวารออกจากบ้านและที่ดินพิพาท ห้ามจำเลยพร้อมบริวารเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับบ้านและที่ดินพิพาท ให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายแก่โจทก์ 2,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และค่าเสียหายอีกเดือนละ 2,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยพร้อมบริวารจะออกจากบ้านและที่ดินพิพาท จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษากลับ ให้จำเลยและบริวารออกจากบ้านและที่ดินพิพาท ห้ามจำเลยและบริวารเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับบ้านและที่ดินพิพาท ให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายแก่โจทก์เป็นเงิน 1,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 13 กรกฎาคม 2552) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์และค่าเสียหายอีกเดือนละ 1,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยและบริวารจะออกจากบ้านและที่ดินพิพาท ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ ยกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์โจทก์และเพิกถอนคำสั่งศาลอุทธรณ์ภาค 5 ที่ไม่รับอุทธรณ์โจทก์ ข้อ 2.1 ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา จำเลยถึงแก่ความตาย นายประพัฒน์พงษ์ ผู้จัดการมรดกของจำเลยยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทน ศาลฎีกาอนุญาต จำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยซึ่งฎีกาว่า อุทธรณ์ของโจทก์ตามข้อ 2.1 เป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์โจทก์ในข้อนี้ คำสั่งไม่รับอุทธรณ์ดังกล่าวจึงเป็นที่สุดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 236 นั้น เห็นว่า คำสั่งศาลอุทธรณ์ภาค 5 อันจะเป็นที่สุดตามบทบัญญัติดังกล่าว

นั้น หมายความว่า คำสั่งนั้นเป็นคำสั่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ขับไล่จำเลยออกจากบ้านและที่ดินพิพาทโดยอ้างว่าจำเลยนำมาขายฝากแก่โจทก์แล้วไม่ไถ่ถอนภายในกำหนด จำเลยให้การว่าจำเลยขอไถ่ถอนการขายฝากแล้ว แต่โจทก์ผิดนัด ซึ่งถือว่าจำเลยยังให้การต่อสู้ว่า กรรมสิทธิ์ในบ้านและที่ดินพิพาทยังไม่ตกแก่โจทก์ตามสัญญาขายฝาก จึงเป็นคดีมีทุนทรัพย์ตามราคา ที่ขายฝากคือ 150,000 บาท เมื่อโจทก์ยื่นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับอุทธรณ์ของโจทก์ฉบับ ลงวันที่ 11 มกราคม 2553 ทั้งฉบับโดยสั่งรับอุทธรณ์ปัญหาข้อเท็จจริงตามอุทธรณ์โจทก์ข้อ 2.1 และสั่งรับอุทธรณ์ปัญหาข้อกฎหมายตามอุทธรณ์โจทก์ข้อ 2.2 ต่อมาวันที่ 5 มีนาคม 2553 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งเดิมที่สั่งรับอุทธรณ์ของโจทก์โดยอ้างว่าอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งฉบับ เป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อคดีนี้เป็นคดีฟ้องขับไล่ออกจากอสังหาริมทรัพย์ ค่าเช่าเดือน ละไม่เกิน 4,000 บาท จึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งเป็นคำสั่งที่ไม่ ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์อุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 5 จะมีคำสั่ง (ฉบับลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2553) ให้รับอุทธรณ์โจทก์ในปัญหาข้อกฎหมายตามอุทธรณ์โจทก์ข้อ 2.2 และมีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์โจทก์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามอุทธรณ์โจทก์ ข้อ 2.1 แต่ต่อมาเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีคำสั่ง (ฉบับลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2553) ไม่รับอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามอุทธรณ์โจทก์ข้อ 2.1 เป็นคำสั่งโดยผิดพลาด ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ย่อมมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวได้ ซึ่งเท่ากับว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีคำสั่งรับอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามอุทธรณ์โจทก์ข้อ 2.1 และได้วินิจฉัย ต่อไปว่าข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยไม่ได้ไถ่ถอนที่ดินพิพาทภายในกำหนดเวลา 6 เดือนนับตั้งแต่วัน ขายฝาก คำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค 5 (ฉบับลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2553) จึงไม่เป็นที่สุดตามฎีกา ของจำเลย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า อุทธรณ์ของโจทก์ในปัญหา ข้อกฎหมายตามอุทธรณ์โจทก์ข้อ 2.2 เป็นเรื่องนอกประเด็นในชั้นอุทธรณ์นั้น เห็นว่า อุทธรณ์ของ โจทก์ในข้อดังกล่าวเป็นการที่โจทก์ขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยข้อกฎหมายว่า เมื่อจำเลยไม่ ไถ่ถอนการขายฝากภายในกำหนดเวลา ที่ดินพิพาทย่อมตกเป็นกรรมสิทธิ์ของโจทก์โดยสมบูรณ์ จำเลยไม่มีสิทธิอยู่ในบ้านและที่ดินพิพาทอีกต่อไป จึงเป็นอุทธรณ์ที่อยู่ในประเด็นข้อพิพาท ไม่ใช่ นอกประเด็นดังที่จำเลยฎีกา ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นเดียวกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัย มานั้น ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

กษิด์เดช จินสลุต · สุนันท์ ชัยชูสอน · จักรกฤษ เจริญเลิศ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1582/2556>